

[Valdemar Sørensen.]

ude i Overdrivelser, der nærmer sig det komiske. For Øjeblikket er Forholdet det, at mere eller mindre berettiget kræver Grundejerne her i Byen Lejeforhøjelse for Skattepaalæg, og de kræver det saamænd saa rundeligt, at det mange Gange med mere end 100 pCt. dækker de Paalæg, der er Tale om. At der skulde blive Tale om Standsning af Byggeriet, fordi Københavns Kommune skal have nogle faa Kroner mere for hver Ejendom, det er dog saa langt ude i det blaa, at det ærede Medlem Hr. Westermann og hans Parti efter min Mening ikke skulde staa inde for en saa let-sindig Betragtning.

Hermed skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget.

Justitsministeren (Steincke): Jeg takker Udvalget for dets Behandling af Lovforslaget og er ogsaa i Stand til at takke hele Udvalget for den Enighed, der er opnaaet med Hensyn til at ændre „Nyholm“ til „Holmen“. Men det er ogsaa det eneste, der synes at kunne holdes ude fra den lidenskabelige Diskussion, i hvilken det ærede Medlem Hr. Westermann i øvrigt med saa stor Bravour har ført an, saaledes at det er lykkedes dette ærede Medlem at gøre denne anden Behandling, ikke til en lidenskabsløs saglig Diskussion om Ændringsforslag, men til en gentagen første Behandling i et endnu mere forrygende Tempo og med endnu mere Kraft paa.

Ikke desto mindre maa jeg dog — skønt jeg altsaa er anlagt paa en anden Behandling — have Lov til at protestere imod, at Lovforslaget betegnes som et Diktat fra Københavns Borgerrepræsentation, formentlig til Regeringen og Rigsdagsflertallet. Det er ikke tiltalende, hvis det ærede Medlem Hr. Westermann plejer at se lignende Resultater af de Diktater, der udstedes inden for hans Etat. Thi dette „Diktat“ er kommet til Ministeriet i 1935, og vi staar nu i 1938 og forhandler om, hvor hurtigt „Diktatet“ skal gennemføres. Det er ikke nogen helt almindelig Udførelse af et Diktat.

Jeg synes heller ikke, der er nogen Berettigelse for det ærede Medlem Hr. Westermann til at sige i al Almindelighed, at der ikke har været noget Ønske om at sætte sig ind i Sagen, og jeg ved, at det er i hvert Fald uberettiget at udtale fra denne Talerstol, at Ordføreren for Socialdemokratiet i det andet høje Ting overhovedet ikke har forstaaet et Ord af, hvad Sagen drejede sig om.

Det er heller ikke helt almindeligt, at man refererer fra en Udvalgsforhandling, hvornaar Ministeren kom til Stede, hvad han havde med, hvem han havde forhandlet med forinden, og hvor meget Ministeren havde forstaaet af det. Og maa jeg sige til det ærede Medlem Hr. Westermann, at naar jeg sendte Kontorchefen over til ham, var det virkelig i Sagens Interesse, for at Kontorchefen skulde være fuldkommen indforstaaet med, hvad det var for Ønsker, og hvad det var for en Kritik, det ærede Medlem havde af fremsætte, for derefter sammen med mig at kunne forhandle paa den bedst mulige saglige Basis. Det burde dog ikke kritiseres fra denne Talerstol, selv af et Medlem, der er saa oplagt til Kritik som det ærede Medlem.

I øvrigt er det jo ikke mig, der skal vaage over Udvalgenes Tavshedspligt eller Forhandlingsmaade, men jeg har ikke noget som helst at bebrejde hverken den ene eller den anden i Udvalget, og det fremgaar da ogsaa af Betænkningen, at der har været holdt 6 Møder og været Samraad til forskellige Sider, saa jeg har ikke nogen Grund til at tro, at Udvalgsbehandlingen ikke har været af samme Karakter, lige saa grundig og lige saa forstaaende, som Udvalgsbehandlingerne plejer at være. Jeg afviser altsaa hele den Form, som det ærede Medlem anvendte over for dette Forslag, og ikke mindst Udtalelser som „ualmindelig brutal og hensynsløs Behandling“. Det er Udtalelser, der staar i et underligt Forhold til selve Sagens Karakter.

Hvad det rent saglige angaar, Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Westermann jo ogsaa beskæftigede sig med, var det første Punkt han særlig ankede over, at der ikke var nogen Tid for Selskaberne til at faa Sagerne i Orden, naar Forslaget blev gennemført saa sent paa Samlingen. Bidraget skal første Gang betales til Kommunen den 1. Oktober 1938, og derfor er det ikke muligt at indse, at Selskaberne ikke har Tid til at foretage de fornødne Beregninger. Ifølge § 5, 2det Stykke, har Selskaberne jo Ret, men ingen Pligt, til at opkræve Bidraget i Forbindelse med den nærmest forudgaaende Opkrævning af ordinær Præmie i Halvaaret. Denne finder for Københavns Brandforsikring Sted i Juni Terminen 1938 og for Landbygningernes Brandforsikring 1. April 1938. I Henvendelsen til Folketingsudvalget hævdede derfor Selskaberne, at man, i hvert Fald for Landbygningernes Vedkommende, ikke kunde naa Opkrævningerne pr. 1. April 1938, og da jeg maatte give dem Ret heri,